

Jasmina a stratené svetlo

I. Úvodná časť – Stratená Jasmina

Kedysi dávno, v malej dedine medzi lesmi, žilo dievča menom Jasmina. Bola to dievčina so srdcom, ktoré rovnako ako jej oči, iskrilo v každej chvíli života. Jej hnedé oči, ktoré sa kedysi leskli radosťou, dnes nosili v sebe ťažobu minulosti, nepochopenia a vyhasnutých nádejí.

Bola krásna, no jej krásu nebolo vidieť len na povrchu. Každý, kto sa na ňu pozrel, pocítil, že v jej vnútri je viac ako len telá, ktoré spája so svetom. Ale teraz, keď prechádzala dedinou, všetko jej pripadalo iné, vzdialené, ako by sa všetky farby života stratili.

Domy, ktoré ešte pred niekoľkými mesiacmi žiarili rôznymi farbami a zvukmi, teraz vyzerali ako záznamy v spomienkach, ktoré neboli schopné uniesť ťažobu času. Kvety, ktoré kedysi tak nádherne rozvoniavali, teraz ležali pod nohami, opustené. Vtáky spievali v dialke, ale ich melódie sa jej zdali akoby z iného sveta, vzdialené a nezrozumiteľné. Jasmina už nevedela, čo je to pocit byť šťastná.

Tento nový svet, ktorý ju obklopoval, bol prázdny, ako starý, vylúhovaný obraz. Cítila, že niečo vo svete sa zmenilo, ale ešte viac sa zmenilo v nej. Jej srdce bolo ako studňa bez vody. Nevedela, prečo, ale cítila, že niečo v nej zomrelo, že už nemá nič, čo by ju udržalo nažive. Cítila sa, akoby bola odrezaná od všetkého, čo predtým milovala.

„Prečo necítim radosť, keď všetko okolo mňa žije?“

„Som to ja, kto sa zmenil, alebo celý svet?“

„Prečo musím trpieť práve ja?“

Jasmina sa zastavila a pozerala do prázdna. Tieto otázky ju pohlcovali čoraz viac. Prečo sa cítila takto? Vedť nikdy neublížila nikomu. S nikým nikdy nehrala tie temné hry, ktoré teraz pociťovala vo svojej duši.

II. Cesta za únikom – Les a Temnota

Ráno, keď slnko ešte len vychádzalo za kopcami, Jasmina urobila rozhodnutie. Zbalila si niekoľko vecí, ktoré si považovala za nevyhnutné – starý plášť, ktorý jej mama kedysi ušila, a malý vreckový nôž, ktorý bol darom od jej otca. Nevedela presne, kam ide, ale bola si istá, že nemôže zostať. Musí odísť, aby našla niečo, čo jej vráti pocit života.

Vybrala sa cez vysoké kopce, kde sa obloha stretávala s hmlou. Každý krok bol ťažký, no cítila, že to musí urobiť. Kráčala do neznáma, do krajiny, kde sa nebo spája so zemou a kde stromy vyzerajú ako strážcovia starých tajomstiev. Keď prešla cez kopce, dostala sa na lúku, ktorú zahalil hustý les. Tento les nevyzeral ako lesy, ktoré poznala. Zdal sa byť nekonečný, temný, ako niečo, čo sa zrazu objavilo z hlbín jej podvedomia.

Les mal niečo zvláštne – spočiatku bol plný svetla a života. Malý hmyz lietal medzi kmeňmi stromov, vetvy šumeli v tichom rozhovore. Jasmina sa rozhliadla a mala pocit, že by mohla niečo nájsť, že tu možno získa späť to, čo stratila. No ako postupovala hlbšie, les sa začal zatemňovať. Zrazu sa vytratili všetky zvuky. Stromy sa nad ňou sklánali a jej kroky sa rozliehali do ticha, ktoré ju pohlcovalo.

„Prečo kráčam sama?“

„Čo ak sa stratím a nikto si to nevšimne?“

Jasmina cítila, ako sa jej nohy stávajú čoraz ťažšie, ako jej srdce tlklo v hrudi a každý ďalší krok bol akoby zápasom so samou sebou. Predstavovala si, že sa stráca v tomto nekonečnom lese a že už nikdy nebude schopná nájsť cestu von. Pociťovala strach, ktorý sa menil na beznádej.

III. Stretnutie s Tieňom

A potom sa to stalo. Pred ňou sa zrazu objavil **Tieň**. Nebol to človek, ani zviera. Bolo to niečo, čo nebolo možné opísať slovami – hmota, ktorá sa neustále menila, zatemnila okolité prostredie ešte viac. Les okolo sa stal ešte temnejším, ešte chladnejším. Tieň sa pomaly približoval a jeho silueta začala naberať hrozivú podobu.

Jasmina sa ho opýtala, hoci jej hlas bol tichý, skôr šepot.

„Kto si?“

„Čo odo mňa chceš?“

Tieň sa na ňu zahľadel a s chladným, nezrozumiteľným hlasom odpovedal:

„Som tvoja samota.“

Jasmina pocítila, ako jej srdce stuhlo. Tento Tieň, toto stelesnenie samoty, sa zdalo byť pravdou, ktorú sa snažila celý čas potláčať. Jeho slová jej rezonovali v hlave, ako ozvena v prázdnom priestore.

„Som tu, aby som ti ukázal, že nikdy nebudeš šťastná. Si sama. A ostaneš sama.“

Cítila, ako sa jej nohy podlamujú, ale ešte stále kráčala.

IV. Iskra nádeje – Svetlo v temnote

A práve keď sa jej zdalo, že sa úplne vzdáva, uvidela zrazu v diaľke drobné blikajúce svetielko. Bola to malá iskra nádeje, ktorá v tme vyzerala ako zázrak. Jasmina sa pomaly k nej sklonila, cítila jej teplo. Srdce jej naplnil nový pocit – niečo ako iskra života, ktorá ju opäť poháňala vpred.

„Ešte nie je koniec.“

„Stále je v tebe to malé dievčatko, ktoré sa nikdy nevzdalo.“

Tento hlas, jemný a príjemný, jej rozjasnil tvár a Jasmina sa po prvýkrát po dlhom čase usmiala. Zrazu pocítila, že sama nie je prázdna. Našla niečo vo vnútri seba, čo nikdy nezmizlo.

V. Objavenie sily – Znova nájdená Jasmina

Svetlo tej malej iskry sa rozžiarilo ako jasná hviezda na oblohe. Jasmina ju sledovala, ako sa jej oči otvárali a prebúdžali do nového poznania. Zrazu si uvedomila, že to, čo hľadala, sa nenachádza mimo nej. Nikoho ani nič, čo by jej malo ukázať cestu, už nepotrebovala. To svetlo, ktoré našla v sebe, bolo všetko, čo potrebovala, aby pokračovala.

V hĺbke svojej duše pocítila, ako sa každá časť jej bytia opäť spája, zjednocuje. Jasmina už vedela, že jej cesta nemusí byť nevyhnutne plná iných ľudí alebo vonkajšieho šťastia, ale že tá pravá krása a sila sa skrýva v jej vnútri. Zrazu si spomenula na dni, keď sa smiala bez dôvodu, bežala po lúke, ktorá bola plná farieb a zvukov, na chvíle, keď pocítila čistú radosť zo života.

Tieň pred ňou stále stál, vyžarujúci z neho prázdnotu a smútok, ktorý sa zdalo, že je nielen jeho, ale aj jej vlastný. No teraz, keď Jasmina pocítila to malé svetlo, niečo sa zmenilo. Už sa nebála, že by stratila všetko, čo ju spája so životom. Srdce jej búšilo silnejšie, pomaly sa rozvíjalo ako kvet na jar, ktorý sa otvára prvým lúčom slnka. Cítila, že sa dokáže postaviť pred Tieňom a vyzvať ho na súboj.

„Možno ostanem sama,“ povedala Jasmina, „ale nie prázdna.“

„Mám v sebe silu. Mám v sebe svetlo. Teba už nepotrebujem.“

Tieň sa pomaly pohl, akoby ho jej slová zaskočili. Už nebol tým obrovským a desivým stvorením, aké bolo na začiatku. Predtým sa zdalo, že jeho samotná existencia je ako nezastaviteľný závoj tmy, no teraz bol slabý, menej zreteľný, ako rozpraskaný kus hmly. Jasmina sa na neho usmiala, na tvári jej zaznel úsmev, ktorý bol silný a plný odvahy.

Tieň sa rozpadol na malé kúsky hmly, ktoré sa začali strácať do vzduchu. Jeho hlas už neznel tak temne a s hrozbou. Už nebolo potrebné ho ďalej poslúchať.

VI. Zrodenie nového sveta – Svetlo v lesoch

Ako sa Tieň rozpustil, les okolo Jasminy sa začal meniť. Stromy, ktoré sa predtým skláňali v tichom šepote, teraz stúpali do výšky, akoby sa natiahli k slnku, ktoré začalo prenikať cez hustú hmlu. Prvé lúče sa dotkli zeme, a tam, kde predtým bola tma, sa zjavili farby. Tráva, ktorá bola predtým šedá, teraz žiarila zdravou zelenou, kvety začali rásť na miestach, kde predtým boli len holé stonky.

Les sa prebúdza a Jasmina s ním. Pocíťovala, ako sa jej srdce znovu otvára a naplňa sa novou energiou. Zrazu si všimla, že svet okolo nej sa zmenil. Už nebol mŕtvy a prázdny. Stromy si vymieňali náhle zvuky vetra, vtáky spievali, a dokonca počula jemný šum rieky, ktorá sa v diaľke rozprúdila.

Jasmina stála uprostred tejto obnovenej krásy. Bola síce sama, ale už nebola prázdna. V tej chvíli si uvedomila, že samota nie je kliatba. Možno sa cítila osamelá a stratená, no naučila sa, že **v samote** nie je nič negatívne. Práve naopak – samota jej ukázala, že môže byť silná, nezávislá, a že jej srdce môže byť naplnené svetlom aj bez toho, aby sa musela báť, že je sama.

Obloha nad ňou bola teraz jasná a čistá. Slnko rozjasnilo celý les. Jasmina sa vydala ďalej, krok za krokom. Každý jej pohyb bol plný života, a každý krok zanechal za sebou rozkvitnutý kvet, ktorý bol taký jasný ako jej duša.

VII. Záver – Nový začiatok

Keď Jasmina vyšla na okraj lesa, zbadala pred sebou širokú lúku. Celý svet pred ňou bol zaliaty farbami a svetlom. Lúče slnka sa trblietali na kvapkách rosy, ktoré pokrývali trávu, a vzduch bol plný vône čerstvých kvetov. V diaľke sa pásli srnky a zajačik poskakoval po tráve, ako keby sa tešil zo slobody.

Jasmina sa usmiala. Dnes, po všetkých tých rokoch, keď hľadala šťastie v niečom inom, si uvedomila, že šťastie vždy spočívalo v jej vnútri. Svet okolo nej sa teraz zdal krásny, bohatý na farby a zvuky. Už sa nebála. Bála sa len preto, lebo nevedela, že aj v samote môže nájsť krásu.

„Už sa nebojím, lebo aj keď som sama, vo mne je celý svet.“

A tak Jasmina kráčala ďalej. Krok za krokom, so srdcom plným svetla, nádeje a lásky k svetu. Každý jeden jej krok zanechával za sebou kvet, ktorý kvitol a rozjasňoval svet okolo nej. Tento nový Jasminin svet bol plný života, farieb a svetla – pretože ona bola toho svetla nositeľkou.

VIII. Jasmina a nový svet – Cesta bez strachu

Jasmina kráčala ďalej po lúke, každý krok bol teraz odrazom jej obnovennej sily. Zem pod jej nohami bola mäkká a pokrytá zeleným vankúšom, ktorý sa trblietal od ranných ros. Vtáky lietali nad jej hlavou, ich spev bol ako najkrajšia melódia, ktorú kedy počula. V tejto chvíli už nevidela iba svet okolo seba, ale aj seba samu – ako žiarivú bytosť, ktorá sa opäť spojila so životom, ktorý sa pred ňou rozprestieral.

Jasmina si všimla, že už dávno nezabudla na radosť. Cítila, že aj keď sa môže občas cítiť osamelá, svet okolo nej je stále plný krásy a možností. K tomu, aby bola šťastná, nepotrebovala nikoho okrem seba. Nezáležalo na tom, že jej cesta bola dlhá a ťažká, pretože každý krok viedol k niečomu väčšiemu. Každý jej krok bol novým začiatkom.

„Nemusím hľadať svetlo, pretože svetlo je vo mne.“

Tento poznatok v nej hlboko rezonoval. Jasmina si uvedomila, že celý jej život sa zrazu zmenil. Z jej očí zmizol smútok a prázdnota, ktoré ju niekedy ovládali. Nahradilo ich čosi jasné, niečo, čo už niekedy poznala – to malé dievčatko v jej srdci, ktoré sa nikdy nevzdalo. Jasmina vedela, že nikdy nebude úplne bez nádeje, pretože túto nádej mala vždy v sebe.

IX. Nový pohľad na svet – Vtáky a kvety

Jasmina pokračovala v ceste, teraz už nie len so zameraním na cieľ, ale aj s obdivom k svetu okolo seba. Zastavila sa pri malej studničke, kde sa z vody odrážal obraz jasného neba a slnečného svetla, ktoré sa prenikavo lesklo. Jej pohľad spočinul na vtákoch, ktorí si v klude pochutnávali na bobuliach a kvietkoch, ktoré zdobili okolitú prírodu.

Jasmina sa sklonila k zemi a dotkla sa jej povrchu. Bolo to, akoby sa jej duša spojila so zemou, akoby jej každý kúsok tejto krásy dal novú perspektívu. Začala si uvedomovať, že aj tie najmenšie detaily – kvety, hmyz, alebo len zvuk vetra v stromoch – sú neoddeliteľnou súčasťou väčšieho obrazu, ktorý nazývame život.

Zrazu si uvedomila, že všetko, čo prežila, ju pripravilo na tento moment. To, čo sa zdalo ako prekážky, boli vlastne kroky, ktoré ju formovali do osoby, ktorou je dnes. Nemusela sa spoliehať na vonkajšie okolnosti, aby našla svoje šťastie. Každá prekážka ju posunula k väčšiemu porozumeniu, že vnútorný svet je miestom, kde nájdeme skutočnú silu.

„Kto som? Som tá, ktorá kráča v svetle svojej vlastnej sily.“

S týmito slovami na perách pokračovala ďalej. Všetko, čo prežila, ju síce zranilo, ale zároveň ju to aj uzdravilo. Po dlhých rokoch hľadania odpovedí a cesty, Jasmina našla niečo oveľa dôležitejšie – našla seba.

X. Nové začiatky – Cesta k objavovaniu života

Jasmina vedela, že teraz má pred sebou novú cestu, ale nebolo to už len o vonkajších cieľoch a očakávaniach. Nešlo o to, kam kráča, ale o to, ako kráča. Každý jej krok bol teraz naplnený úctou k sebe a k tomu, čo život ponúka. Už sa nehanbila za to, že je sama, pretože si uvedomila, že nie je opustená – je slobodná, voľná a schopná vytvárať si vlastný svet.

Jasmina vedela, že jej cesta bude stále prechádzať mnohými úskaliaми. Čas od času sa môže stretnúť s ďalšími tieňmi, ktoré sa pokúsia zasadiť do jej duše pochybnosti a strach. Ale teraz už vedela, že sa nimi nenechá ovládnuť. Dokáže sa postaviť znovu, ako to urobila predtým, pretože v jej vnútri je neskutočná sila, ktorá nikdy nezmizne.

A tak kráčala ďalej, nie preto, že by čakala na niečo vonkajšie, ale preto, že sa rozhodla kráčať, lebo vie, že každý krok, každý zážitok, každý nový deň je ďalším darom, ktorý jej umožňuje rásť. Jej srdce už nie je prázdne – naplňa ho láska, nádej a svetlo, ktoré si nosí vo vnútri.

XI. Zrodenie novej Jasminy

Roky plynuli a Jasmina sa stala symbolom nádeje pre tých, ktorí sa rozhodli vydať na cestu sebapoznania. Počas svojej cesty stretla iných, ktorí zažívali podobné bolesti a strachy, aké kedysi prežívala ona. Ale teraz, už ako silná žena, bola schopná ukázať im, že odpoveď sa nachádza v nich. Pre každého, kto sa rozhodne vydať na túto cestu, je tu nádej, ktorá nikdy nezmizne.

Jasmina sa už nebojí, že bude musieť čeliť samotným tieňom – vie, že všetky sú súčasťou jej cesty. Každý tieň je len príležitosťou pre nové svetlo, nové pochopenie a nový začiatok.

A tak sa jej príbeh stal nie len o prekonaní strachu, ale o úplnej transformácii – o zrodení Jasminy, ktorá už nepochybuje o svojej hodnote a svojej sile.

Jasmina dnes kráča svetom s úctou, láskou a predovšetkým s neochvejnou vierou v to, že nič nie je nemožné, pokiaľ si to naozaj prajeme a veríme v to. Kráča po ceste života, ktorá je stále pred ňou, vždy so srdcom plným nádeje a svetla.

„Sama si vystačím, lebo vo mne je celý svet. A ten svet je krásny.“

A tak sa stal jej príbeh inšpiráciou pre každého, kto si niekedy pomyslel, že v jeho vnútri nie je dostatok svetla, nádeje a síl na to, aby pokračoval. Jasmina ukázala, že na konci cesty nie je prázdnota, ale nekonečný priestor pre radosť a naplnenie. A tento priestor je v každom z nás.

Koniec – A nový začiatok

Autor: Sandra Vivien Čonková
Stredná odborná škola, Tornaľa

3. miesto v III.kategórii